

Onooglijk

door Drs. Claudia Verhoeff

Dierenartsenpraktijk Alkmaar Noord
www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

De klanten hebben de laatste tijd een oogje op me. En hoewel goed bedoeld is het niet in positieve zin. Sinds enkele weken kamp ik met een ontsteking van mijn ooglid, een zogenaamd strontje. Elk kwartier van het spreekuur zegt iemand tegen me: 'Jeetje wat is er met je oog?', 'Ohh, je oog is ontstoken' of 'Dat oog, daar moet je heel voorzichtig mee zijn hoor!', vergezeld van waarschijnlijk eveneens goedbedoelde maar inmiddels behoorlijk irritante adviezen voor een juiste behandeling. Ik kan mijn ogen niet geloven als ik thuis onze eigen kater Bacchus ineens met een dichtgeknepen oog en wat dikke wang zie zitten. Vermoedelijk heeft hij een tik van ons andere kleine schattige maar soms o zo loederige katje gehad. Bij Bacchus start ik een behandeling met antibioticazalf.

Omdat ik na een week zalven nog geen verbetering zie neem ik Bacchus onder luid protest in de auto mee naar de praktijk voor een grondig oogonderzoek. Ik kleur het oog aan met fluoresceïne, een kleurstof die blijft plakken op diepe beschadigingen van het hoornvlies. Tot mijn grote schrik tekent zich een grote beschadiging af onderaan in het hoornvlies.

Zo'n diepe zweer kan alleen genezen als er kleine bloedvaatjes gaan groeien naar de beschadiging, deze voeren dan voedingsstoffen aan en afvalstoffen af. Een wonderlijke manier van het lichaam om het hoornvlies dat normaal geen bloedvaatjes bevat te helen. Dit vergt wel wat tijd en dus zal het genezingsproces lang duren. Klanten leg ik altijd goed van tevoren uit dat het oog van hun huisdier tijdelijk een toverbal wordt, van een blauwwitte waas met de zweer naar een rode gloed van bloedvaatjes en vervolgens een wit waasje dat uiteindelijk zal verdwijnen. We wachten met smart op de toverbal van Bacchus maar hij blijft knijpen met zijn oog en de toverbal blijft uit. Ik start een andere antibioticazalf die beter doordringt in het hoornvlies en vitamine A bevat.

Als ook deze therapie na enige tijd geen verbetering geeft, moet Bacchus opnieuw mee naar de praktijk. Nadat ik het oog van Bacchus verdoofd heb, stipt mijn collega het oog aan met phenol terwijl ik

Bacchus goed vasthoud. Phenol is een etsend goedje, dat het oog moet triggeren om de zo belangrijke bloedvaatjes aan te gaan maken. Thuis ga ik weer vol goede moed door en zalf minstens vier maal per dag zijn oog. Gelukkig is Bacchus een brave meewerkende patiënt.

Omdat mijn eigen oog evenmin vooruitgang boekt, maak ik maar eens een afspraak bij de huisarts. Ik word behandeld door een huisarts in opleiding die na raadpleging van het internet eigenlijk niet zo goed weet wat ze ermee aan moet en me maar een oogzalf voorschrijft, notabene dezelfde als ik voor Bacchus gebruik. En zo zalf ik een tijd lang zeven maal per dag afwisselend toevallig ook nog eens ons beider linker oog...

Enkele weken later is er nog stéeds geen resultaat. Bacchus knijpt nog met zijn oog en er is geen bloedvaatje te bekennen. Ik besluit om het rigouze aan te pakken. Helaas moet Bacchus daarvoor onder narcose en dat is de reden waarom ik deze actie tot nu toe uitstelde. Hij is geen jong broekie meer en heeft bovendien een hoge bloeddruk. Met klamme handjes breng ik Bacchus onder narcose en gelukkig zakt hij rustig weg in een stabiele roes. De assistente zorgt voor zuurstof, een pijnstillende injectie, een warm kleedje en houdt zijn kop vast zodat ik goed bij zijn oog kan.

Eerst kleur ik het oog weer met fluoresceïne aan, zodat ik precies kan zien waar de beschadiging zit. Ik kijk of ik een eventuele oorzaak kan vinden: afwijkende haargroei of vreemde voorwerpen zoals plantaardige deeltjes. Ik zie ze niet. Vervolgens stip ik het oog weer aan met phenol en er wordt direct een witte vlek zichtbaar op en om de zweer heen. Daarna begint een pieterpeuterig klusje: ik peuter alle losliggende velletjes van het hoornvlies weg. Dit is geen klusje zonder risico want iets te fanatiek peuteren kan een perforatie van het hoornvlies en daarmee verlies van het oog betekenen. Uiteindelijk hecht ik het derde ooglid over het oog. Dit is een mooie methode om het hoornvlies te beschermen en tegelijkertijd te voorzien van voedingsstoffen vanuit de traanklier van het derde ooglid. Ik trek het derde ooglid voorzichtig uit de ooghoek en hecht het vast met twee hechtingen aan het bovenooglid. Om te voorkomen dat het bovenooglid uitscheurt, plaats ik twee kraaltjes tussen de hechtingen. Na afloop geef ik Bacchus een infuus om de narcose gemakkelijk kwijt te raken, ik zalf het oog en de kraaltjes en doe hem een kraag om. Hij mag uitslapen onder een Winnie de Pooh-dekentje met een warme kruik. Als hij bijgekomen is en weer stevig op zijn poten kan staan krijgt hij van de assistente een beetje blikvoer, dat hij met smaak verorbert. Na mijn spreekuur mag hij weer mee naar huis, dit keer hoor ik

hem niet in de auto. Thuisgekomen laat ik hem los in de keuken. Hij wekt direct de volle belangstelling van onze andere kat en twee honden. Ze lijken vooral interesse te hebben voor de restjes blikvoer die nog aan zijn kraag hangen.

De komende twee weken zijn geen feestje voor Bacchus met zijn kraag. Hij mag niet naar buiten, kan niet meer in zijn klimpaal, stoot zich regelmatig ergens aan, kan zich niet meer wassen, kan niet netjes op de kattenbak gaan en wordt voortdurend door zijn harige huisgenootjes belaagd die alleen maar uit zijn op een likje blikvoer van zijn kraag. Na twee weken afzien bevrijden we Bacchus van zijn hechtingen en zijn kraag. Het derde ooglid is nog verkleefd en ik ga gewoon door met zalven tot het vanzelf terugtrekt.

Omdat ik sinds een tijdje merk dat mijn zicht wat slechter wordt, maak ik een afspraak bij de opticien. Helaas is mijn eigen oogontsteking nog steeds niet beter. In tegenstelling tot de huisarts weet de opticien mij van veel bruikbare informatie en tips te voorzien, mag ik twee weken dubbelfocus lenzen gratis proberen en voorziet ze me van oogdruppels die de traanfilm stabiliseren waardoor het droge branderige gevoel in mijn ogen eindelijk verdwijnt. Ik ben er heel erg blij mee.

Na een week controleer ik het oog van Bacchus op de praktijk en zie dat er nog maar een klein waasje is overgebleven van de beschadiging. Toch blijft hij met zijn oog knijpen, ook na nogmaals twee weken zalven. Ik overweeg hem door te verwijzen naar de oogarts, maar mijn collega komt met een briljant idee opgedaan tijdens een congres. Ze heeft een folder meegenomen van een duur maar mogelijk goed werkzame oogdruppel die het herstel van een hoornvliesbeschadiging versnellen kan. Ik bestel het middel direct en zie al na één keer druppelen verbluffend resultaat. Eindelijk houdt hij zijn oog weer open en is een mooi netwerkje van kleine bloedvaatjes zichtbaar, het begin van de goede afloop!

Na enkele dagen druppelen kijkt Bacchus ons weer met twee heldere ogen aan. Als bewijs dat ook zijn zicht weer prima is verrast hij ons met twee gevangen muisjes.

En ik? Ik geniet van het feit dat niemand meer oog heeft voor mij(n oog)!

